

KIS DAL, AMIT HEINRICH HEINE KIHAGYOTT A „BUCH DER LIEDER”-BŐL

szerettem – most gyűlölöm
emlékét összetöröm
még jó ha meg nem ölöm
(sziszegi egyik felem)

szerettem – hát szeretem
(suttogja másik felem)
hisz ha volt – a szerelem
végezen is végtelen

gyűlölöm? – úgy nem is szerettem
fél szívem kéne temetnem
nem volnék az aki lettem
(tudják bennem – mind a ketten)

Bertók László

SÖTÉTEBB

A csavar megeszi az anyát, a fába
beleszorul a fa. Észre sem veszed,
hogy sohasem érsz oda, hogy
ugyanazt a percet taposod akkor is,
ha a páncélszekrény és a hajszál
azonos sebességgel lebeg az
úrhajóban, ha a falióra
helyben járva kerüli meg a földet,
ha hirtelen úgy érzed, hogy
te következel. A képzelet
nem fér el az időben, a valóság
sötétebb, mint az árnyék, valaki
lekapcsolja a villanyt. Könnyebb
keríteni egy szentjánosbogarat,
mint ép ésszel letépni a függönyt,
lyukakat fúrni a fiók alján és
kibújni a kertben, mint sárgarépa,
meggyfa, harmatcsepp a rügön.

Ki hiszi el, hogy a fény
átmegy a falon, ha a másik
oldalon is ott kell lenni?
Ha minden előbb kezdődik és
később végződik, mint a hiteles
tanúk? Ha folyton melléütsz, mert
nem akarsz becsavarodni?

FAGYOS

Februári kés. Az ágak köze is
be van üvegezve. Megint
elrontottál valamit. Azelőtt
odanyúltál és kinyitottad. Most
vérzik az ujjad... Igen, a felső
csomagtartóban van hó!
Csak a döccenést
kellene kivárnod. Csak a
naptárt kellene megtaposnod.
Csak vissza kellene
emlékezned a gyerekkorodra.
Csillámló üvegyapokban
siklik a busz. Fagyos
porszemek sisteregnek.
Akkora a fény, hogy a kezed
akaratlanul hozzáér a
melletted állóéhoz. Egy lány
tágra nyílt szemébe
leereszkednek az ufonauták.
Úgy érzed, érted jöttek,
de csak a penge hideg lapja
ütődik homlokodhoz.
Mint a bűnöző
toporogsz a megállóig. Ha a
mellednek szegezik,
az előre megfontolt szándékot is
beismered.

KITERJEDÉS

Kutyatetem az út mellett, piciny idő
a végtelen térből, amit a nap, a szél,
az eső, a föld és a férgek
akkor is hamar szétmorzsolnak már,
ha magadra gondolva nem kaparod el
az árokparton. A mozgás folyton
rakoncátlankodik, a gravitáció
megbocsát és visszafogad. A kukac a
legnagyobb hazugságból is kibújik.
Akiket hív egy eszme,
azoknak mindegy, hogy kívülről vagy
belülről verik az ajtót, a zabszem
kiesik a fenekükből és talajt fog.
Akik nézik csak, amit látnak, és
át akarnak jutni a túloldalra, azok
legjobb ha alagutakat fúrnak, s mint
visszerekben a vér,
óvakodnak el a trombózisig.
A kiterjedés sohasem azonos a
történettel, az univerzum
ott rándul össze, ahol tud.
Az óra lapja és jelentése
egyszerre robban föl. A legtöbb,
amit tehetsz, hogy
visszafordulsz és átmégy ugyanott.

Majoros Sándor

AZ AJÁNDÉK MALAC

Az eset, amiről most beszélni fogok, 1972 tavaszán történt, amikor Joli néném visszajött a városból. Nem akármilyen visszajövetel volt ez, mert éjszaka lopódkodott, mégpedig abban az órában, amikor a sötétség már megpattan, de a repedésből még nem sejlik elő a világosság. Később derült ki, hogy a szomszéd faluban szállt le a vonatról, és a kukoricásban várta meg az éjszakát. Volt is rá oka, mert egy pólyás babát hozott magával, s ennek a csöppségnek nemhogy apja, de még neve sem volt. Valósággal ránk tört evvel a gyerekkel, mi több: megostromolt bennünket, mi pedig az